

Sygn. akt I C 444/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Ostafińska-Końska

Protokolant: stażysta Ewelina Gadomska

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2017 roku w Kwidzynie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) we W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sędzia Sądu Rejonowego

Halina Ostafińska - Końska

I.C.444)17 Uzasadnienie

Powód (...) we W. wnosił o zasądzenie od pozwanego A. S. kwoty 3059,64 złote z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2017 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 20 września 2000 roku pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. w W. – (...) umowę pożyczki. Pozwany nie wywiązał się z umowy. W związku z tym umowa pożyczki została pozwanemu wypowiedziana. W dniu 26 listopada 2014 roku na mocy umowy przelewu wierzytelności powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Powód podał, że na wysokość dochodzonej kwoty składają się należność główna w wysokości 2660,49 złotych i skapitalizowane odsetki na dzień wniesienia pozwu 399,15 złotych.

Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie w dniu 23 marca 2017 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc. 1460)17, na mocy którego nakazał pozwanemu A. S. aby w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłacił powodowi (...) we W. kwotę 3059,64 złotych, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie poczynając od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, oraz kwotę 642 złote tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty złożył sprzeciw pozwany A. S. wnosząc o oddalenie powództwa. Podał, że znajduje się w ciężkiej sytuacji materialnej z uwagi na zajęcie komornicze. Dodatkowo na rozprawie podniósł zarzut przedawnienia oraz zarzucił, że roszczenie jest za wysokie ponieważ komornik sądowy przez cały czas potrąca mu należności z

wynagrodzenia za pracę. Zdaniem pozwanego kwota dochodzona przez powoda jest za wysoka a powód nie wykazał sposobu wyliczenia wysokości roszczenia w oparciu o ściągnięte już kwoty w postępowaniu egzekucyjnym.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 20 września 2000 roku pozwany A. S. zawarł z Bankiem (...) SA w W. umowę kredytu (...) i umowę o użytkowanie karty kredytowej (...). Pozwany nie wywiązał się z umów.

Bank (...) SA wystawił bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 11 sierpnia 2003 roku, zgodnie z którym zadłużenie pozwanego A. S. wynosiło:

- na podstawie umowy o użytkowanie karty kredytowej (...) z dnia 18.09.2000 roku 3025,66 złotych z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami umownymi ustalonymi w regulaminie karty kredytowej citibank;

- na podstawie umowy kredytu (...) na telefon z dnia 20.09.2000 roku kwotę 3684,50 złotych z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami umownymi ustalonymi w regulaminie, kwotę 48,44 złotych tytułem odsetek umownych za faktyczne opóźnienie w spłacie rat kredytu i kwotę 350 złotych z tytułu opłaty manipulacyjnej.

Postanowieniem z dnia 30 września 2003 roku sygn. akt: I Co. 1490)03 Sąd Rejonowy w Kwidzynie nadał powyższemu tytułowi egzekucyjnego klauzulę wykonalności.

Na wniosek wierzyciela Banku (...) w W. złożony w dniu 1 grudnia 2003 roku, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kwidzynie M. C. prowadzi przeciwko dłużnikowi A. S. postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego – bankowego tytułu wykonawczego z dnia 3.08.2011 roku któremu Sąd Rejonowy nadał klauzulę wykonalności w sprawie I Co. 1490)03. Na poczet zadłużenia potrącane są należności z wynagrodzenia za pracę dłużnika i przekazywane wierzycielowi.

W dniu 26 listopada 2014 roku w drodze umowy sprzedaży wierzytelności Bank (...) w W. przekazał wierzytelność w stosunku do pozwanego na rzecz powoda.

(akta sprawy egzekucyjnej Km. 1440)03 i odpis umowy sprzedaży wierzytelności k. 8-13).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie ww. akt egzekucyjnych i umowy sprzedaży wierzytelności, których strony nie kwestionowały.

Stan faktyczny jest poza sporem.

Sąd uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy podzielić stanowisko pozwanego co do braku udokumentowania i wykazania przez powoda należności dochodzonej pozwem.

Przede wszystkim powód na zasadzie rozłożenia ciężaru dowodowego z art. 6 kc. miał obowiązek nie tylko przedstawić umowy zawarte z pozwanym ale też wykazać ponad wszelką wątpliwość, z której umowy dochodzi wierzytelności, a jeżeli dochodzi wierzytelności z obu umów to w jakich kwotach w odniesieniu do każdej z nich. Powód powinien również wykazać w jaki sposób wierzytelności zostały wyliczone w oparciu o treść umów z uwzględnieniem wpłat dokonanych przez pozwanego i ściągniętych w drodze postępowania egzekucyjnego oraz od jakich kwot i za jakie okresy zostały naliczone odsetki ustawowe i umowne.

Powód natomiast w ogóle nie wywiązał się z tego obowiązku. Już z uwagi na długotrwałość postępowania egzekucyjnego w trakcie którego komornik potrącał na rzecz wierzyciela pierwotnego należności z wynagrodzenia za pracę dłużnika A. S., wysokość dochodzonej kwoty budzi poważne wątpliwości.

Niezależnie od powyższego należy nadmienić, że zasadny jest zarzut przedawnienia ponoszony przez pozwanego. Wprawdzie nadanie przez sąd klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez Bank (...) SA w W. i prowadzenie postępowania egzekucyjnego przerwało bieg przedawnienia ale powód nie może powoływać się na przerwanie biegu przedawnienia roszczenia w stosunku do pozwanego ponieważ nie jest bankiem.

Sąd powołuje się w tym względzie na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku III CZP 29)16 zgodnie z którą „ Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 par.1 pkt.2 kpc.).

W stosunku do powoda obowiązuje zatem 3 – letni termin przedawnienia przewidziany dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (art.118 kc.).

W związku z powyższym Sąd na podstawie przepisu art. 69 ust.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - prawo bankowe (Dz.U. z 2015 roku, poz. 128 – tekst jedn.) w zw. z art. 6 kc. i art.118 kc. orzekł jak wyżej.

Rozstrzygnięcie o kosztach Sąd oparł na zasadzie przepisu art.98 par.1 kpc.

Powód jako strona przegrywająca sprawę nie ma podstaw do żądania zwrotu od pozwanego kosztów postępowania sądowego.